

Sygn. akt IV CSK 123/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko I. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt III Ca 105/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana I. W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 kwietnia 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 4 października 2013 r. poprzez uwzględnienie powództwa Bank S.A. z siedzibą w W. o zapłatę.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich przyjmuje skargę do rozpoznania. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca oparła na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że ciężar dowodzenia spoczywający na powodzie bezpodstawnie został przerzucony na pozwaną.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest

wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale i przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie przyczyny przedstawione przez pozwaną. Poza sporem jest, że na rachunku bankowym męża pozwanej po dniu 22 lipca 2009 r. były dokonywane rozliczenia w zakresie środków pochodzących z kredytu. Środki te były postawione do dyspozycji w związku z przedłużeniem umowy kredytu. Twierdzenie, że do niej nie doszło wobec rzekomego niedoręczenia zmiany regulaminu nie wyjaśnia w oparciu o jaką podstawę środki pieniężne były przekazywane, a posiadacz rachunku wydawał polecenia i nimi rozporządzał. Nie wykazano także aby podejmował czynności kwestionujące saldo rozliczeń w związku z otrzymywanymi wyciągami. Pośrednio potwierdza to wyrażenie zgody na przedłużenie umowy kredytu i fakt doręczenia korespondencji bankowej w formie przesyłki zwykłej, która nie wymaga potwierdzenia odbioru. Twierdzenie o bezpodstawnym rozłożeniu ciężaru dowodu w świetle uzasadnienia rozstrzygnięcia nie znajduje uzasadnienia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Wobec treści wniosku powoda o zwrot kosztów postępowania kasacyjnego, odnoszącego się tylko do rozstrzygnięć o odrzuceniu lub oddaleniu skargi kasacyjnej, uznano że nie może on stanowić podstawy ich zasądzenia w sytuacji odmowy przyjęcia skargi.

l.n